

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 573/2018
06.06.2018. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Невенке Важић, председника већа, Веска Крстајића, Биљане Синановић, Милунке Цветковић, и Радослава Петровића, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Милом Ристић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела превара из члана 208. став 4. у вези става 1. у вези члана 61. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адв. Милоша Палигорића, поднетом против правноснажних пресуда Првог основног суда у Београду К 307/17 од 12.09.2017. године и Апелационог суда у Београду Кж1 1186/17 од 07.02.2018. године, у седници већа одржаној дана 06.06.2018. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адв. Милоша Палигорића, поднет против правноснажних пресуда Првог основног суда у Београду К 307/17 од 12.09.2017. године и Апелационог суда у Београду Кж1 1186/17 од 07.02.2018. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду К 307/17 од 12.09.2017. године, окривљени АА, оглашен је кривим због кривичног дела превара у продуженом трајању из члана 208. став 3. у вези става 1. у вези члана 61. Кривичног законика за које му је изречена условна осуда тако што му је утврђена казна затвора у трајању од једне године и истовремено одређено да се иста неће извршити уколико окривљени у време проверавања од три године по правноснажности пресуде не изврши ново кривично дело.

Истом пресудом одлучено је да ће се о трошковима кривичног поступка одлучити накнадно посебним решењем.

Пресудом Апелационог суда у Београду Кж1 1186/17 од 07.02.2018. године, усвојена је жалба Првог основног јавног тужиоца у Београду и преиначена пресуда Првог основног суда у Београду К 307/17 од 12.09.2017. године тако да је Апелациони суд у Београду окривљеног АА огласио кривим због кривичног дела превара из члана 208. став 4. у вези става 1. у вези члана 61. Кривичног законика и осудио га на казну затвора у трајању од две године и

новчану казну у износу од 50.000,00 динара коју је дужан да плати у року од три месеца од дана правноснажности пресуде под претњом принудног извршења, а ако исту не плати у остављеном року биће замењена казном затвора тако што ће за сваких започетих 1.000,00 динара новчане казне бити одређен један дан казне затвора.

Окривљени је обавезан да плати трошкове поступка о чијој ће висини бити одлучено посебним решењем као и на име паушала износ од 20.000,00 динара у року од 15 дана по правноснажности пресуде.

Оштећени ближе наведени у изреци ове пресуде ради остваривања имовинскоправног захтева упућени су на парницу, а док је жалба браниоца окривљеног адв. Милоша Палигорића одбијена као неоснована.

Против наведених правноснажних пресуда бранилац окривљеног АА, адв. Милош Палигорић, поднео је захтев за заштиту законитости због повреде закона из члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји захтев, укине у целини другостепену пресуду и списе предмета врати на поновно суђење Апелационом суду у Београду.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку, и у седници већа, коју је одржао без обавештења Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета, са одлукама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адв. Милоша Палигорића, је неоснован.

Бранилац окривљеног АА, у захтеву за заштиту законитости наводи да у погледу једанаест кривичноправних радњи које су окривљеном стављене на терет у периоду од 14.04.2009. године па до 27.05.2009. године, наступила је апсолутна застарелост кривичног гоњења, јер по наводима захтева застарелост кривичног гоњења се рачуна за сваку појединачну радњу која улази у састав правне конструкције продуженог кривичног дела, почев од прве предузете радње, из чега произилази да бранилац окривљеног правноснажне пресуде побија због повреде закона из члана 438. став 1. тачка 1) ЗКП, а Врховни касациони суд овакве наводе оцењује неоснованим.

Из списка предмета произилази да је пресудом Апелационог суда у Београду Кж1 1186/17 од 07.02.2018. године, окривљеном АА, стављено на терет да је у периоду од 06.04.2009. до 22.10.2009. године, као комерцијални заступник Привредног друштва „ББ“ ДОО са седиштем у ... на основу уговора о заступању ... у намери да привредном друштву прибави противправну имовинску корист, лажним приказивањем чињеница да ће уплаћена туристичка путовања бити реализована, довео у заблуду више оштећених физичких лица и овлашћених лица

и оштећених правних лица на начин ближе описан у изреци наведене пресуде, прибавивши тако противправну имовинску корист Привредном друштву „ББ“ ДОО у износу од 1.530.786,03 динара на штету оштећених физичких и правних лица, при чему је био свестан свог дела и његове забрањености и хтео њихово извршење, и огласио га кривим због кривичног дела превара из члана 208. став 4. у вези става 1. у вези члана 61. КЗ.

Продужено кривично дело за које је окривљени правноснажно оглашен кривим, побијаном другостепеном пресудом, обухвата кривична дела чије битно обележје јесте одређени новчани износ, па стога се у смислу члана 61. став 5. КЗ, има сматрати да је продуженим делом, остварен збир износа остварених појединачним делима, јер је то обухваћено јединственим умишљајем, а што очигледно произилази из изреке и образложења правноснажне другостепене пресуде. С тим у вези је и правна квалификација наведеног продуженог кривичног дела извршена према свеукупном збиру новчаних износа остварених појединачним делима. У том случају, дакле, застарелост кривичног гоњења код продуженог кривичног дела почиње тећи од момента када је предузета радња последњег дела које је обухваћено продуженим кривичним делом, а рок се одређује према правној квалификацији која је прихваћена за продужено дело.

Стога, како је окривљени АА другостепеном пресудом оглашен кривим да је у временском периоду од 06.04.2009. до 22.10.2009. године извршио продужено кривично дело превара из члана 208. став 4. у вези става 1. у вези члана 61. Кривичног законика, а према истом закону прописана казна затвора је од две до десет година и новчана казна, то произилази да у конкретном случају у смислу члана 103. тачка 5. КЗ у вези члана 104. тачка 6. КЗ апсолутна застарелост кривичног гоњења није наступила како се неосновано истиче у поднетом захтеву.

Такође, захтевом за заштиту законитости бранилац окривљеног истиче да су радње окривљеног АА погрешно квалификоване и да се у конкретном случају не може радити о продуженом кривичном делу превара из члана 208. став 4. у вези става 1. КЗ, већ о кривичном делу злоупотреба овлашћења у привреди из члана 238. став 1. КЗ, дакле, правноснажна пресуда се побија због повреде кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП.

Одредбом члана 208. став 1. КЗ прописано је да кривично дело превара чини онај ко у намери да себи или другом прибави противправну имовинску корист доведе кога лажним приказивањем или прикривањем чињеница у заблуду или га одржава у заблуди и тиме га наведе да овај на штету своје или туђе имовине нешто учини или не учини, а ставом 4. наведеног члана, прописано је кажњавање за најтежи облик овог кривичног дела, а наиме ако је делом из става 1. и 2. наведеног члана прибављена имовинска корист или је нанета штета у износу који прелази 1.500.000,00 динара.

Полазећи од наведеног, а имајући у виду да из изреке другостепене пресуде произилази да је окривљени АА као комерцијални заступник Привредног друштва „ББ“ ДОО у намери да привредном друштву прибави противправну имовинску корист ... лажним приказивањем чињеница ... довео у заблуду више

оштећених физичких лица и овлашћених лица и оштећених правних лица на начин ближе описан у изреци другостепене пресуде, те прибавио тако противправну имовинску корист у износу од 1.530.786,03 динара на штету оштећених физичких и правних лица ближе наведених у изреци пресуде то и по налажењу Врховног касационог суда из наведене изреке правноснажне пресуде јасно произилазе сва субјективна и објективна обележја кривичног дела превара из члана 208. став 4. у вези става 1. у вези члана 61. Кривичног законика за које је окривљени оглашен кривим и осуђен.

Стога су супротни наводи браниоца окривљеног оцењени као неосновани с обзиром да код кривичног дела злоупотреба овлашћења у привреди из члана 238. став 1. КЗ битно обележје тог дела је да извршилац може бити само одговорно лице (члан 112. став 5. КЗ), што у конкретној ситуацији није случај, па се неосновано захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног указује на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП.

Са изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу члана 491. став 1. ЗКП захтев браниоца окривљеног АА, адв. Милоша Палигорића, одбио као неоснован и одлучио као у изреци пресуде.

Записничар-саветник
Мила Ристић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић

Председник већа-судија
Невенка Важић,с.р.